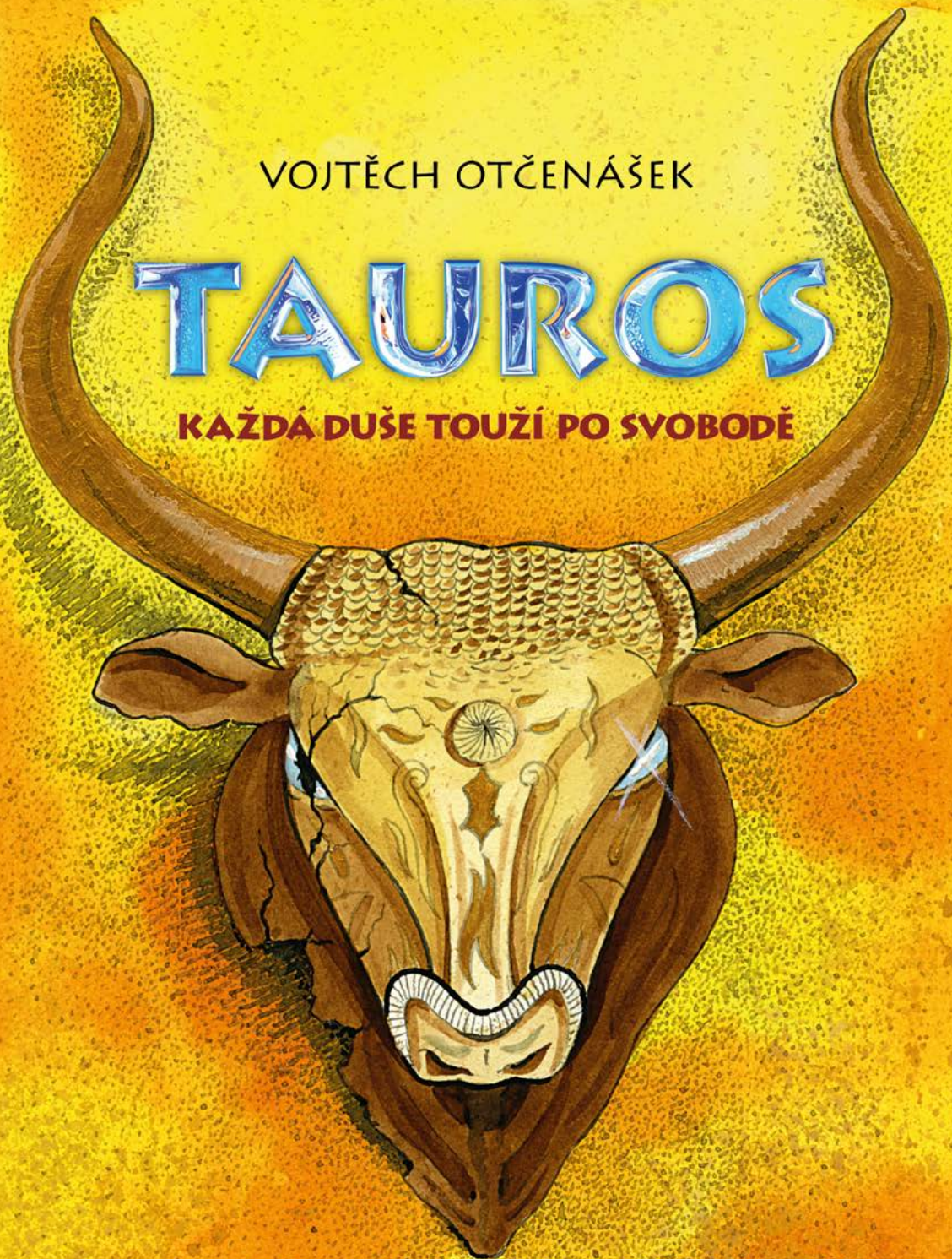

VOJTĚCH OTČENÁŠEK

TAUROS

KAŽDÁ DUŠE TOUŽÍ PO SVOBODĚ

Tauros

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Vojtěch Otčenášek

Tauros – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

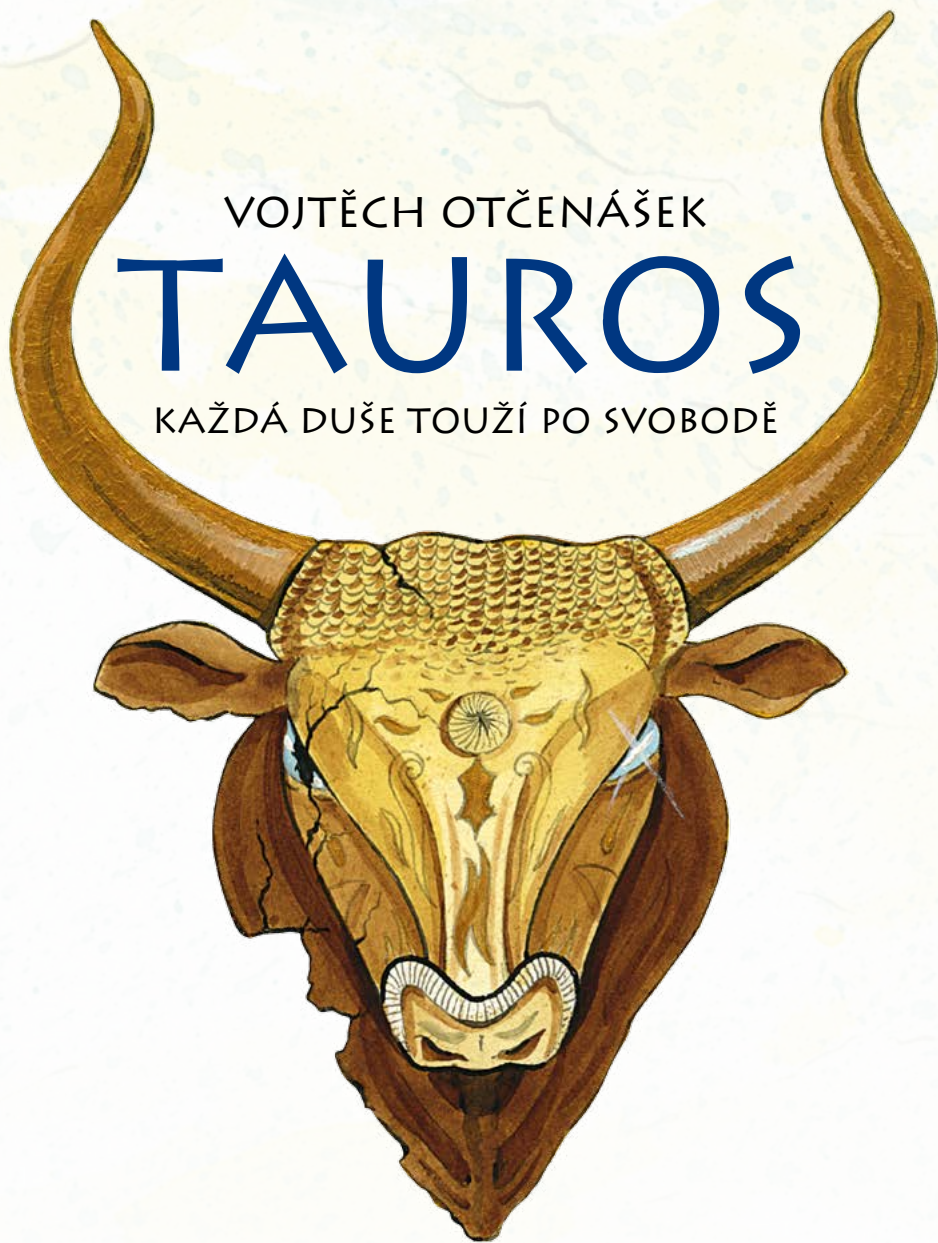
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

VOJTĚCH OTČENÁŠEK

TAUROS

KAŽDÁ DUŠE TOUŽÍ PO SVOBODĚ

EDIKA
2017

TAUROS

KAŽDÁ DUŠE TOUŽÍ PO SVOBODĚ

VOJTĚCH OTČENÁŠEK

Ilustrace: Vojtěch Otčenášek

Obálka: Pavel Vaščák

Odpovědná redaktorka: Leona Fousková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-266-1092-2

ISBN e-knihy 978-80-266-1111-0 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2017 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 24852.

© Albatros Media a. s., 2017. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

 ALBATROS MEDIA a.s.

OBSAH

1.	PROBUZENÍ	4
2.	CLEANDER	8
3.	LUKOSTŘELBA	12
4.	MĚSTO	17
5.	KNĚŽKA S HADY	21
6.	DELFINI	25
7.	NOČNÍ MŮRY	29
8.	POHŘEBIŠTĚ	33
9.	OSUDOVÉ SETKÁNÍ	38
10.	PIRÁT	43
11.	MÍSTO HARMONIE	48
12.	VOJÁCI	54
13.	MODRÁ JESKYNĚ	59
14.	DENES	64
15.	BLUDIŠTĚ	69
16.	PROBUZENÉ CITY	75
17.	SOŠKA	80
18.	VODNÍ SVĚT	86
19.	KRVAVÁ SLAVNOST	91
20.	STRACH A ZKÁZA	97
21.	DĚSIVÝ STAŘEC	103
22.	ROHY	108

PROBUZENÍ

Ucítil horký písek, když do něj prudce dopadl obličejem. Prsty se hluboko zabořil. Pokoušel se vstát. Nešlo mu to. Nemohl se rukama pořádně zapřít. Zdálo se mu, že se do písku počíná propadat. Zvedl hlavu, aby se rozhlédl, ale těsně před jeho očima dopadlo kopyto. Bylo celé černé a krvavé. Tělo, kterému patřilo, bylo obrovské. Největší býk, jakého kdy Aristo viděl. Jeho hlava se zdála oproti tělu nepřirozeně protažená. Naháněla strach. Oko býka se zablýsklo a podívalo se dolů na ležícího chlapce. Býčí nozdry se zachvěly a vyšla z nich pára.

Zvíře otevřelo znetvořenou tlamu a jeho žluté zuby se změnilly v kroutící se prsty s dlouhými drápy.

Hlava se prudce protáhla a zamířila přímo do Aristova obličeje. Tlama se rozevřela a prsty odporne sjížděly chlapcův obličej a sevřely jej tak, že nemohl dýchat. Počal se dusit a zmítat sebou.

Prudce se probudil a jeho oči se rozhlédly po okolí. Bylo ještě šero. Slunce ještě nevyšlo nad obzorem. Aristo měl již dříve zlé sny, ale tenhle byl tak skutečný! Otřel si zpcené čelo, odhodil stranou propocenou pokrývku a posadil se na lůžku. V hrdle ho svíral dusivý pocit. Vedle jeho lůžka stál džbán s vodou. Aristo ho celý vypil do poslední kapky. Cítil chladivou vodu na rtech, byl již klidnější a volněji dýchal. Zamyslel se nad svým snem. Možná je to znamení od bohů, aby byl připraven na blížící se událost. Skok přes býka je přece důležitá chvíle v životě každého dospívajícího chlapce i dívky.

Už jako desetiletý se bál býků, jejich síly i divokosti. Nyní mu bude patnáct let a brzy sám stane tváří v tvář nelitostnému býku. Pokud nenajde odvahu, bude lidmi pokládán za slabocha a navždy na něj bude pohlíženo s pohrdáním. Jen bohové určí, zda se mu podaří skok přežít. Pokud uspěje, mohl by se jej ujmout některý bohatý kupec, který mu pomůže k lepšímu postavení ve společnosti.

Chlapec pomyslel na svého otce, v jehož domě přebýval. Aristův otec Cleander byl obchodník znalý své práce. I když sebral v mládí odvahu skočit přes býka, byl po obřadu dospělosti vůči ostatním adeptům tak arogantní a neskromný, že se jej nikdo z boháčů neujal. Jistě sehrálo roli i to, že si pořádně přihnul zdejšího vína a příliš okatě se snažil spřátelit s místní honorací. Tak či tak, sklídl posměch a pohrdání a nikdo ho nevzal pod svá křídla. Takovou ostudu tehdy utržil, že to zůstalo v paměti mnoha lidí. Nikdy o tom s nikým nemluvil a Aristo se to dozvěděl, až když byl starší, díky různým poznámkám a vtípkování. Cleander zůstal v domě svého otce, Aristova dědečka, a po celý čas se věnoval jen rodinnému

řemeslu. Lidé mu dávali zakázky a nezkoušeli jej šidit. Bylo ale i tak zřejmé, že považují Cleandera za člověka navždy odepsaného po morální i společenské stránce.

Dědeček na něj pohlížel až do dne své smrti se zklamáním. Byl k němu slušný, ale také chladný a trávil více času se svým malým vnukem Aristem. Ten měl starého muže velmi rád a vždy s nadšením poslouchal jeho historky o tom, jak plul od přístavu k přístavu, co vše zažil a jaké lidi poznal. Seděli spolu často na útesech, kde se mořské vlny tříštily a dodávaly dědečkovým příběhům dobrodružný nádech. Jedné noci však dědeček zemřel a ráno jej našli mrtvého s otevřenými očima. Aristo tehdy velmi plakal, na rozdíl od svého otce, který jen bez hnutí stál u lože nebožtíka.

Po pohřebním obřadu se otec ke svému synovi počal chovat pozorněji a jeho zájem se stupňoval. Kolikrát to chlapci přišlo až směšné, jak kolem něj otec láskyplně poskakuje či zase po chvílce žádá ohromující výkony. Ale měl ke svému otci úctu, tak nedal nic najevo. Vykonal, co mu otec nařídil, bez odmítnutí a snažil se porozumět otcovu řemeslu a ovládat je stejně dobře jako on. Cítil však, že má nadání pro úplně jiné věci a že se s tím otci brzy svěří, aby mohl dělat, co chce. Jenže otec na něj kladl pořád větší a větší nároky. Nemilosrdně

a tvrdě. Chlapec chápal, proč. Matka zemřela po jeho narození a otec se o něj sám staral. Potřeboval teď od svého syna pomoc, když se blížil čtyřiceti letům a kdekterou těžkou práci již sám nezvládal. Nikdy si nenašel stálou družku. Pokud se nějaká objevila, brzy od nich odešla. Teď, když byl Aristo starší, upnul se na něj otec ještě více.

Náhle si Aristo uvědomil, že by měl vstávat. Otec ho již jistě čeká u snídaně ve vedlejší místnosti. Vstal, přehodil přes sebe šaty, stáhl své dlouhé vlasy a bos zamířil do vedlejší místnosti. Po jeho odchodu se v okně objevily první paprsky slunce doprovázeného zpěvem probouzejících se ptáků. V dálce bylo slyšet šplouchání vln, které bez přestání narážely na útesy. Ostrov Kréta se probouzel do nového dne.

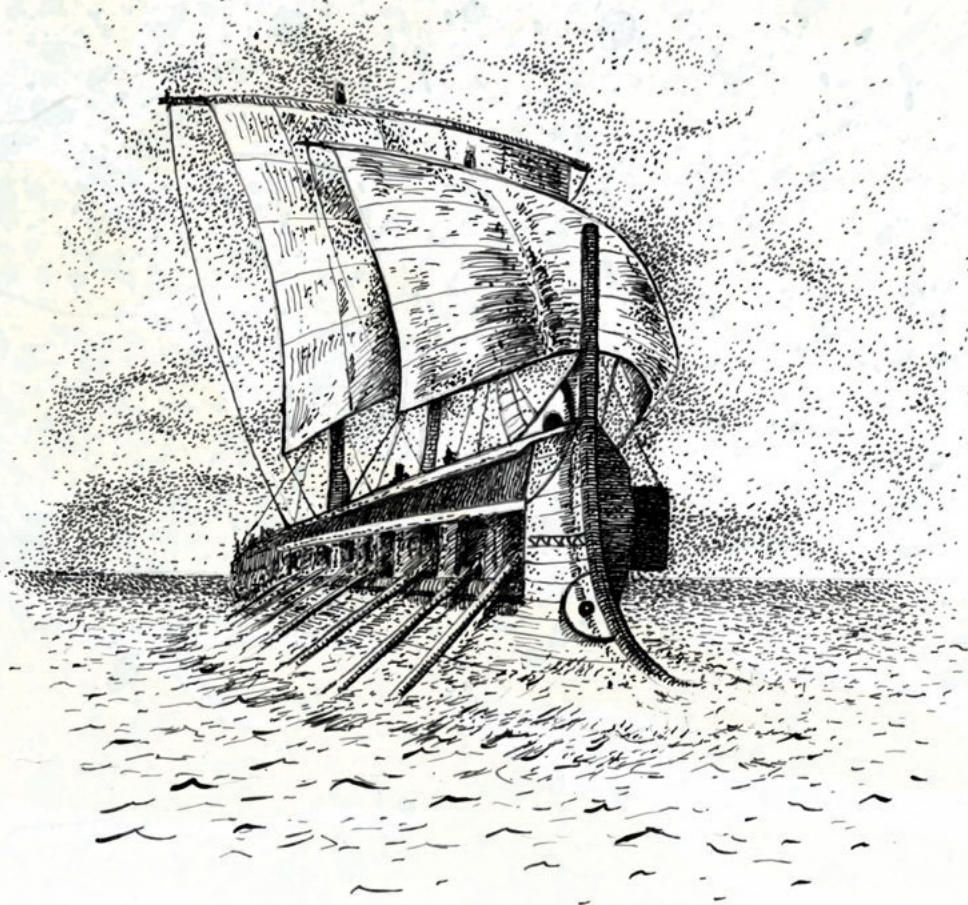

CLEANDER

Ve čtvercové místnosti seděl na udusané zemi Aristův otec. Byl vzhůru dříve než syn, protože jeho věk mu již nedovolil tolik spánku, a často se probouzel ještě před východem slunce. Dopřával si po ránu vydatnou stravu a jeho postava se stávala čím dál otylejší. Na toho, kdo ho pořádně neznal, mohl působit nemotorně. Nechyběla mu však energie, když měl sjednávat obchody, prosazovat své názory či se věnovat Aristovi. To se z pomalého, flegmatického muže stala nezastavitelná sopka chrlicí lávu. Dokázal pak silou své osobnosti docílit toho, co si zamlouval.

Z ohniště v místnosti se mírně kouřilo a bylo vidět svítící žhavé uhlíky. Kouř stoupal k otvoru ve stropě, ze kterého pronikalo dovnitř ranní světlo. Místnost byla čistě bílá bez jakékoliv dekorace. Cleander si nikdy nepotrpěl na sentimentalitu či umělecké projevy a posměšně pohlížel na každého, kdo měl své obydlí pomalované freskami. V tom se lišil od většiny obyvatel ostrova, kteří si na krásu a snění velmi potrpěli. I když v některých případech to byl spíše projev snobství než vkusu. On sám se domníval, že umění nemá v životě pracovitého člověka žádné místo a je pouhou samoúčelnou iluzí. Dával přednost tomu vymyslet strategii obchodu či zkoušet nové receptury na lepší, tučnější jídla. V tom spatřoval náplň života – vydělávat a jíst. Vše ostatní bylo pro něj podružné a nesmyslné. Čím byl starší, tím více tíhl k tomuto názoru a nikdo ze známých se již nesnažil mu jej vymluvit. Nedokázali čelit jeho tvrdohlavosti a Cleanderovi se líbilo, že může ostatním odporovat a přesvědčovat je o své pravdě, ať to stojí, co to stojí. S chutí si nyní pochutnával na pečené kozí kýtě a přikusoval k ní sýr. Když polkl několik soust, sáhl za sebe a napil se zhluboka ze džbánu plného červeného vína. Otřel pramínek tekutiny, která mu tekla po bradě až ke konci dlouhého vousu a zanechala červené stopy na jeho bílých šatech. Protáhl ruce nad hlavou, spokojeně říhl a podíval se k zemi. Tam ležela miska plná zelených oliv. Měl zvláštní zvyk vždy po jídle vzít mezi dva prsty olivu a zmáčknout ji, dokud se nerozprskla a pecka nedopadla na zem. Pak si olízl prsty od šťávy a pomlaskával. Byl to jeho osobní rituál a nezáleželo mu na tom, zda ho někdo pozoruje. Všiml si, že oheň začíná skomírat. Vzal kovový pohrabáč ležící na zemi a začal jím štourat v ohništi, aby oživil pohasínající uhlíky. Zvedl oči, když do místnosti vstoupil Aristo.

Syn se posadil naproti otci a natáhl ruce, aby si je ohřál nad ohništěm. Ráno bylo chladné a mírný žár, který cítil v dlaních, mu rozléval teplo po těle. Aristo již dávno odvykl tomu, aby popřál svému otci dobré jitro. Otec si na to nepotrpěl a ironicky se na svého syna podíval, kdykoliv mu to řekl. Považoval to za směšný a zbytečný zvyk. Seděli proto mlčky naproti sobě, dokud otec nevstal a nedal svému synovi talíř s kusem kozího masa a pár kuličkami oliv. Pak znovu usedl a pozoroval Arista, jak pomalu snídá. Když syn dojedl, jeho otec mu dal zapít jídlo vínem. Aristo by dal po ránu přednost čisté vodě, ale nechtěl svého otce rozhněvat. Věděl, že z něj chce vychovat silného, odolného muže, a snažil se, jak mohl, vyjít otci vstříc.

Otec jej pozoroval a pak pravil: „V noci jsi hlasitě křičel. Nevím, co se ti zdálo, ale pokud by se to mělo opakovat, budeš spát venku.“ Aristo si nebyl jist, zda otec žertuje, či zda myslel svá slova vážně. Často nechápal otcovy narážky a připomínky.

Upřímně řekl Cleanderovi: „Omlouvám se, otče. Měl jsem noční můry, ale nechtěl jsem tě vzbudit.“

Otec netrpělivě přikývl: „Dobrá, ale pamatuj na má slova. Teď dopij víno! Pomůžeš mi s přípravou na cestu. Doufám, že tentokrát zákazník zaplatí více než naposled. Nepřevážím již přece žádné laciné víno, obilí nebo pivo.“

Byla to pravda. Léta praxe udělala z Cleandera zkušeného a věhlasného obchodníka i přes jeho těžko přijatelnou povahu. Od převážení obvyklého zboží se dopracoval až k dovozu cenných surovin, jako byl obsidián, lazurit či jantar. O zlatu a stříbru nemluvě.

Jeho loď jménem Acnea, kotvící na pobřeží, byla často po okraj naplněna drahým zbožím. Mnohokrát již hrozilo, že se potopí v rozbouraném moři, ale Cleander se vždy objevil v přístavu s pyšným výrazem ve tváři. Ti, co ho nenáviděli, si mezi sebou šeptali, že jistě uzavřel dohodu se zlými duchy, a proto je chráněn před ztroskotáním. Ani vlastní posádka jej neměla v oblibě a pouze vyhlídka bohatého výdělku zaručovala její věrnost. Již pětatřicet let Cleander brázdil vlny Středozemního moře a poznal snad všechna místa, která měla zájem s Krétou obchodovat. Chlubil se pak v opilecké náladě, že ani jeho zesnulý otec nepoznal tolik míst jako on a nikdy se nevrátil s tak velkým nákladem.

Po snídani pomáhal Aristo svému otci naložit sudy, balíky a pytle plné cenného zboží na dřevěnou káru taženou volem, která čekala venku před domem. Pomáhali jim přitom tři starší otroci. Chlapec je bral jako samozřejmou součást svého a otcova života. Nikdy se s nikým z nich nesblížil. Ale zvykl si za ty roky na jejich vousaté tváře a strhaná těla.

Náklad byl objemný. V přístavu lodníci již sami naloží zboží na palubu. Když byl poslední balík naložen, pocítil Aristo touhu srdečně a s láskou se rozloučit se svým otcem. Přece jen se o něj bál pokaždé, když odjížděl na moře a nebylo jisté, zda se vrátí. Neměl nikoho kromě něho. Už se chystal, že otce osloví, ale ten jej příkře přerušil: „Než odjedu, chci, abys mi ukázal, jak ses zlepšil v lukostřelbě. Naposled jsi nedokázal trefit ani tu největší nádobu. Správný Krétan musí mít vycvičené oko, aby si dokázal zajistit obživu nebo skolit protivníka, než se vůbec přiblíží.“ A významně se mu zablýsklo v očích.

Aristo zklamaně svěsil hlavu a šel do domu pro luk a šípy.

LUKOSTŘELBA

Když se chlapec vrátil z domu, nesl dlouhý otcův luk a šípy s ostře nabroušenými hroty. Cleander mezitím postavil na venkovní dřevěný stůl pět různě velkých keramických nádob. Jedna z nich byla pro lukostřelce skutečnou výzvou. Nejenom, že byla ze všech nejmenší, ale nebyla nijak barevně strukturovaná. Byla jen z čisté pálené hlíny a její obrysy byly na dálku nezřetelné.

Aristo si vzal šíp, nasadil jej, napjal tětivu a zaujal střeleckou pozici. Pečlivě mířil na jednu z větších nádob a myslel jen na to, aby zasáhl cíl. Otec ho pozoroval a bedlivě sledoval jeho postoj. Posměšně přitom šklebil obličej.

Chlapec zasáhl nádobu, až se roztránila na mnoho střepů. Aristo se podíval významně na otce, ale v jeho tváři nečetl ani stopu uznání.

„Takový zásah pokládáš za pozoruhodný?“ zeptal se jízlivě Cleander.

Pak důležitě pokračoval: „Teď uvidíme, jak rychlé máš reakce. Budeš mířit jen tam, kam ti nakážu. Nikam jinam.“

A než stačil chlapec zareagovat, vzkřikl jeho otec: „Poslední vpravo!“

Chlapec rychle zamířil a vystřelil z luku, ale šíp proletěl neškodně kolem nádoby.

„Druhá zleva!“ ozval se znovu Cleander.

Rozrušený chlapec se pokusil lépe zamířit, ale když vystřelil šíp, ten urazil pouze kus hrdla nádoby. I tak měl ale pocit, že by mohl ve střelbě u otce obstát.

Otočil se k němu, ale viděl jen zamračenou tvář, která vyštěkla:

„Racek nad tebou!“

Chlapec se rychle podíval k obloze a hledal racka. Spatřil ho, jak mává křídly a míří směrem k moři. Tentokrát otce nezklamou, pomyslel si. Pečlivě zamířil, i když ho oslepovalo slunce. Už se chystal vypustit šíp, když do něj cosi narazilo.

Aristo ztratil rovnováhu a natáhl se jak široký tak dlouhý na prašnou zem. Když se vzpamatoval z překvapení, otočil se a spatřil svého otce, jak se nad ním hlasitě směje. Ale jeho smích byl prosycen zklamáním.

„Kdyby na tobě měla záviset obrana Kréty, bylo by pro všechny lépe se vzdát nepříteli,“ pravil uštěpačně Aristův otec. „Vždy si všímej svého okolí a věz, že tě může zradit i přítel stojící vedle tebe. Vědomě či nevědomě. V tomto světě neexistuje nic jako důvěra.“

„A byl jsem alespoň trochu dobrý?“ zeptal se dychtivě Aristo.

„Střílel jsi jako malé děčko,“ odsekl mu jeho otec.

„Dokud netrefíš poslední nádobu na stole, nikam se nevzdálíš. Rozuměl jsi? Pak si dělej, co chceš. Já musím vyrazit. Moje posádka bude připravená k vyplutí. Střílej a dokaž, že jsi hoden svého otce!“

S těmito slovy se otočil a odcházel k vozu sledován smutným pohledem Arista. Když dosedl na káru, pobídl opratí vola, aby se dal do pohybu. Ten zabučel a pomalu vyrazil s vozem směrem k přístavu. Otec se ani jednou neohlédl a brzy se ztratil Aristovi z očí. Chlapec se smutně díval na luk, který svíral v ruce. Byl sám sebou zklamán, že nebyl v očích svého otce dostatečně úspěšný. Zároveň vůči němu cítil i vztek. Ale nechtěl si ho připouštět. Zhluboka se nadechl, natáhl tětivu luku a zkusil trefit poslední nádobu. Tu, kterou bylo ze všech nejtěžší skolit. Vystřílel mnoho šípů, ale stále se mu nedařilo cíl zasáhnout. Snažil se o to dlouhou dobu, která se zdála jako věčnost. V jednu chvíli dokonce vztekle mrštil lukem o zem. Ta prokletá zbraň mu brání získat lásku jeho otce!

Po chvíli se uklidnil. Sám nevěděl, jak se to stalo, ale nyní s chladným soustředěním zamířil na cíl a vypustil šíp. Nádobu se rozletěla na mnoho malých kousků. Byla to náhoda, přízeň bohů nebo měl otec pravdu, že správný Kréťan se má oprostít od veškerých pocitů? Aristo si nebyl jist. Věděl jen tolik, že nyní obstál ve zkoušce, kterou mu otec uložil. Může mu

již směle po návratu říci, že nádobu sestřelil. Jistě jej pochválí a chlapec spatří v jeho očích lásku, kterou tak chtěl cítit. Do hlavy se mu ale vkrádala myšlenka, která hatila jeho radost z úspěchu. Bude mu otec věřit? Co když se chlapci vysměje s tím, že za jeho nepřítomnosti nádobu rozbil? Co když neuvěří jeho tvrzení?

Aristo tušil, že jediný způsob, jak získat otcovo uznání, je před jeho zraky sestřelit letícího racka. Hned, jak bude příležitost, nějakého skolí. Bylo mu líto, že za jeho lásku k otci musí zaplatit nevinný tvor. Neviděl však jiné východisko. Odešel do domu a uložil luk na obvyklé místo.

Když vyšel znovu ven, přemýšlel, co bude dělat. Měl sice ve městě několik kamarádů, ale ti se ho poslední dobou stranili, či se mu záměrně vyhýbali. Jistě to způsobily povídačky, které se stále šířily kolem jeho otce. I po těch letech si lidé pamatovali. Aristo však nechtěl být sám a toužil po společnosti lidí. Rozhodl se, že navštíví místní chrám. Bylo to místo, kde společnost vždy našel. V chrámu nezáleželo na tom, kdo má jaké postavení či pověst. Rozdíly neexistovaly. Byl to uzavřený svět sám pro sebe.

Vydal se po prašné cestě lemované olivovníky do nejbližšího města. Jak kráčet po cestě, den se stával čím dál teplejším a prach stoupající od chlapcových nohou ze země občas vletěl Aristovi do očí, až si je musel protřít. Na chvíli se zastavil, zaclonil si oči a zahleděl se na nekonečnou mořskou pláň před sebou.

Horizont byl v mlžném oparu. Přesto spatřil v dálce bílý bod na modré hladině. Byla to jediná loď, která dnes vyplula na moře. Loď patřící Cleanderovi, jeho otci.

